

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi työllisyyslain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan kumottavaksi työllisyyslain 2 a luku. Samalla lakiin otettaisiin säännökset, joiden mukaan työllisyysmäärärahoja myönnettäisiin valtion tulo- ja menoarvion perustelujen mukaisesti valtion virastoille ja laitoksille, kunnille ja kuntainliitoille sekä yksityisille ja yhteisöille siten kuin asetuksella tarkemmin säädettäisiin. Lakiin tulisivat myös voimassa olevan

lain 15 c §:ää vastaavat säännökset työllisyysmäärärahoista myönnettävien valtionapujen sekä erityissäännösten ja -määräysten nojalla myönnettävän valtionavun välisestä suhteesta sekä ylimääräisestä valtionavusta.

Muutos on tarkoitettu tulemaan voimaan vuoden 1986 alusta.

PERUSTELUT

1. Nykyinen tilanne ja ehdotetut muutokset

Vuoden 1983 alusta tuli voimaan työllisyyslain muutos (1067/82), jolla työllisyyslakiin lisättiin työllisyysmäärärahojen käyttömenettelyä säätelevä 2 a luku. Näitä säännöksiä edelsi työllisyyslakiin 10 päivänä heinäkuuta 1981 lisätty 6 a §. Säännökset katsottiin aikanaan tarpeellisiksi sen seikan selvittämiseksi, että työllisyysmäärärahoja voidaan käyttää sellaisiinkin hankkeisiin, joihin erityissäännösten tai -määräysten perusteella voidaan myöntää valtionapua tai joihin jollakin on lain nojalla oikeus saada valtionosuutta.

Sekä alkuperäinen 6 a §:n että 2 a luvun toimeenpano ovat vaatineet varsin monimutkaista hallinnollista työtä ennen kuin määrärahoja on voitu käyttää. Tämä on merkinnyt hankkeiden viivästymistä ja työllisyysvaikutuksen ajoittumista väärin.

Menettelyn säätelyä lain tasoisilla säännöksillä olisi vähennettävä ja yksityiskohtaisia nykyisin laissa olevia säännöksiä olisi tarvittaessa annettava asetuksella. Koska niissä pääasiassa on kysymys

viranomaisten välisistä menettelysäännöksistä, sopisivat ne luonteeltaan hyvin asetuksella annettaviksi. Tätä puoltaisi myös se, että työllisyyslaki on muiltakin osin varsin selvä puitelaki, joten lain systematiikka selkiytyisi, jos yksityiskohtaiset säännökset tältäkin osin annettaisiin muualla kuin työllisyyslaissa. Tämän vuoksi laissa ehdotetaan säädettäväksi vain, että valtion tulo- ja menoarviossa työllisyyden hoitoon osoitetuista työllisyysmäärärahoista osoitetaan tai myönnetään tulo- ja menoarvion perustelujen mukaisesti määrärahoja valtion virastoille ja laitoksille, kunnille ja kuntainliitoille sekä yksityisille ja yhteisöille laissa sanottuja tarkoituksia varten siten kuin asetuksella tarkemmin säädetään. Määrärahoja voisivat saada samat tahot kuin voimassa olevan lain nojallakin.

Lain 6 a §:n 2 momentissa ehdotetaan määriteltäväksi työllisyysmäärärahojen käsite. Ne olisivat ensinnäkin pelkästään työvoimaministeriön hallinnonalan pääluokkaan osoitettuja määrärahoja. Muiden ministeriöiden hallinnonalojen määrärahat, vaikka niitä olisikin perusteltu työllisyysnäkökohdilla, eivät olisi tässä tarkoitettuja

työllisyysmäärärahoja. Työvirastojen työmäärärahat eivät myöskään olisi työllisyysmäärärahoja, vaikka niistä edelleenkin olisi tarkoitus laatia työohjelma nykykäytännön mukaisesti. Työmäärärahojen tavoin laaditaan ohjelma (työllisyystyöohjelma) työllisyysmäärärahoilla (sijoitusmenot työllisyyden turvaamiseksi) valtion työvirastojen toimesta järjestetyistä töistä. Nämä määrärahat olisivat tässä tarkoitettuja työllisyysmäärärahoja, koska ne on osoitettu työvoimaministeriön hallinnonalan pääluokkaan ja ne on tarkoitettu ensisijaisesti työllisyyden edistämiseen ja työttömyyden torjuntaan kuten esityksen mukaan työllisyysmäärärahalta edellytettäisiin. Taloudellisen laatunsa puolesta työllisyysmäärärahat voisivat olla — kuten voimassa olevan lain mukaankin — sijoitusmenoja, kulutusmenoja tai siirtomenoja. Siirtomenot taas voisivat olla siirron saajan kanalta sijoitusmenoja tai kulutusmenoja. Määrärahoja voitaisiin käyttää siten rakentamiseen tai kunnossapitoon, perusparannukseen, laajentamiseen tahi rakenteellisesti uudelleen järjestämiseen taikka muihin investointeihin. Muina investointeina pidettäisiin pienehköjä hankkeita, jotka sisältävät kotimaisten koneiden, laitteiden tai kalusteiden hankintoja. Kuitenkaan yrityksille ei osoitettaisi määrärahoja muihin investointeihin.

Työllisyysmäärärahoilla voitaisiin esimerkiksi aikaistaa, jos työllisyysyyt tätä edellyttäisivät, sellaisia valtionosuushankkeita, jotka valtakunnallisten suunnitelmien mukaan toteutettaisiin vasta myöhemmin. Lain 6 b §:ssä säädettäisiin samalla tavalla kuin voimassa olevan lain 15 c §:ssä työllisyysrahoituksen ja erityissäännösten tai määräysten nojalla myönnettävän rahoituksen yhteensovituksista. Työllisyysmäärärahoista myönnettävä valtionapu yhdessä samaan kohteeseen suoritettavan muun valtionavun kanssa ei saisi ylittää erikseen säädettyä tai määrättyä valtionavun enimmäismäärää. Missään näissä tapauksissa valtionapu ei saisi ylittää 90 prosenttia hyväksyttävistä kustannuksista. Tämän enimmäismäärän säättämistä pidetään tarpeellisena, koska nytkin on voimassa sama enimmäismäärä niissäkin tapauksissa, joissa voidaan myöntää ylimääräistä valtionapua säännönmukaisen valtionavun lisäksi. Säännöksessä selvennettäisiin myös se, että työllisyysmäärärahoista myönnetty valtionapu otetaan huomioon erityissäännösten perusteella myönnettävän valtionavun vähennyksenä, ei kuitenkaan silloin, kun kysymys on ylimääräisestä valtionavusta (6 b §:n 2 momentti). Näin on myös käytännössä menetelty.

Voimassa olevan lain 15 c §:n 2 momentin mukaan ylimääräistä valtionapua voidaan myöntää vaikeimmilla työttömyysalueilla toteutettaviin hankkeisiin. Esitys vastaa voimassa olevaa lakia.

Lain 6 b §:n 3 momentti vastaa voimassa olevan lain 15 c §:n 3 momenttia, jolloin valtionapua ei voitaisi missään tapauksessa myöntää yli 75 prosenttia, ja 6 c § voimassa olevan lain 15 d §:n 1 momenttia.

2. Valmistelu

Esitys on valmisteltu virkatyönä työvoimaministeriössä ja käsitelty työvoimapolitiisessa ministerivaliokunnassa.

3. Esityksen organisatoriset vaikutukset

Esityksen tarkoituksena on edelleen yksinkertaistaa työllisyysmäärärahojen käyttömenettelyä ja nopeuttaa päätöksentekoa. Käyttömenettelyä tarkemmin säätelevä asetus on tarkoitus säätää sellaiseksi, että päätöksentekoa voitaisiin entistä enemmän siirtää piirihallintotasolle. Tätä kysymystä käsitellään myöhemmin kohdassa 5. tarkemmat säännökset.

4. Esityksen taloudelliset vaikutukset

Esitys ei lisää valtion tai kuntien menoja. Menettelyn nopeuttaminen ja yksinkertaistaminen tehostaa määrärahajen käyttöä ja vähentää viranomaisien työtä ja siten myös hallintokustannuksia.

5. Tarkemmat säännökset

Työllisyysasetukseen (948/71) lisätty 1 a luku (576/83) työllisyysmäärärahajen käyttömenettelystä olisi korvattava uusilla säännöksillä, joista osa vastaisi nykyisen lain säännöksiä ja osa nykyisen asetuksen säännöksiä. Säännösten tasomuu-
tosten lisäksi on tarkoitus tehdä eritä muitakin muutoksia.

Voimassa olevan lain 15 b §:n 2 ja 3 momentin mukaan työllisyysmäärärahoista voidaan myöntää valtionapua suoraan valtionavun hakijalle vain silloin, kun sen toiminnan, johon

kuuluvaan hankkeeseen valtionapua haetaan, johtaminen, kehittäminen, avustaminen tai valvonta ei minkään toimintaa koskevien erityissäännösten tai -määräysten nojalla kuulu yhdenkään valtion viraston tai laitoksen tehtäviin.

Käytännössä on pelkän yleisjohtamisen tai -kehittämisen perusteella viraston tai laitoksen ollut varsin vaikeaa antaa asianmukaista lausuntoa. Usein on ollut lisäksi vaikea selvittää, mille viranomaiselle sanottu tehtävä kuuluu tahi kenelle kaikille se kuuluu. Tämän vuoksi menettelyä ehdotetaan yksinkertaistettavaksi. Asetusluonnoksen 6 b §:n 1 ja 2 momentin mukaan valtionapua voitaisiin myöntää suoraan valtionavun hakijalle silloin, kun erityissäännösten tai -määräysten nojalla mikään valtion virasto tai laitos ei voi myöntää valtionapua rakentamista, kunnossapitoa, perusparannusta, laajennusta tai rakenteellisesti uudelleen järjestämistä koskevaan hankkeeseen tai muuhun investointiin.

Työllisyysmäärärahojen käytön edellyttämää lausuntomenettelyä on tarkoitus muuttaa siten, että työvoimaministeriö voi alistaa valtioneuvoston ratkaistavaksi sellaisen hakemuksen, josta se viranomainen, jolle määräraha osoitetaan, on antanut kielteisen lausunnon. Voimassa olevien säännösten mukaan esimerkiksi lääninhallituksen tai jonkin piirihallintoviranomaisen kielteinen lausunto estää lopullisesti hakemuksen jatkokesittelyn, vaikka ylempi viranomainen olisikin asiasta toista mieltä. Samoin toisen ministeriön kielteinen lausunto estää aina määrärahan osoit-

tamisen, vaikka hanke työllisyysyistä olisi hyvin perusteltu. Kun työllisyysnäkökohdat on näissä tapauksissa yhteensovittettava asianomaisen viraston tai laitoksen edustamien muiden näkökohtien kanssa, on perusteltua, että asia voidaan alistaa tältä osin valtioneuvoston ratkaistavaksi. Lausunnossa selvitettävät seikat olisivat samat kuin voimassa olevien säännösten mukaan on esitettävä.

Asetusluonnoksen 6 d §:n 3 momentti merkitsisi yhdessä 6 b §:n kanssa sitä, että työvoimaministeriö voisi nykyistä useammin myöntää valtionavun suoraan sen hakijalle. Lisäksi 3 momentissa ehdotetaan, että tällaisissa tapauksissa valtionavun voisi myöntää suoraan valtionavun hakijalle työvoimapiirin toimisto, jos valtionapua ei myönnettäisi samaan hankkeeseen enemmän kuin 500 000 markkaa. Tämä edellyttää myös muutosta valtion tulo- ja menoarvion yleisiin soveltamismääräyksiin.

Muut asetuksen säännökset vastaisivat voimassa olevia säännöksiä lukuunottamatta eräitä vähäisiä täsmennyksiä.

6. Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulemaan voimaan 1 päivänä tammikuuta 1986.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

työllisyyslain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

kumotaan 23 päivänä joulukuuta 1971 annetun työllisyyslain 2 a luku,

muutetaan 6 a §, sellaisena kuin se on 10 päivänä heinäkuuta 1981 annetussa laissa (535/81), sekä *lisätään* lakiin uusi 6 b ja 6 c § seuraavasti:

6 a §

Työttömien työllistämiseksi tai työllisyyden turvaamiseksi voidaan valtion tulo- ja menoarviossa työllisyyden hoitoon osoitetuista työllisyysmäärärahoista osoittaa tai myöntää tulo- ja menoarvion perustelujen mukaisesti määrärahoja valtion virastoille ja laitoksille, kunnille ja kuntainliitoille sekä yksityisille ja yhteisöille rakentamista, kunnossapitoa, perusparannusta, laajentamista ja rakenteellisesti uudelleen järjestämistä koskeviin hankkeisiin tai muihin investointeihin siten kuin asetuksella tarkemmin säädetään sekä henkilöstön palkkaamiseen tai työttömälle maksettaviin korvauksiin siten kuin siitä on erikseen laissa tai asetuksessa säädetty tahi muutoin määrätty taikka päätetty.

Työllisyysmäärärahoja ovat tulo- ja menoarviossa työvoimaministeriön hallinnonalan pääluokkaan osoitetut määrärahat, jotka on tarkoitettu työllisyyden edistämiseen ja työttömyyden torjuntaan.

6 b §

Työllisyysmäärärahoista myönnettävä valtionapu rakentamista, kunnossapitoa, perusparannusta, laajentamista, rakenteellisesti uudelleen järjestämistä tai muuta investointia koskevaan hankkeeseen ei saa yhdessä samaan kohteeseen suoritettavan muun valtionavun kanssa ylittää asianomaista valtionapuhanketta koskevissa erityissäännöksissä tai -määräyksissä säädettyä tai muutoin vahvistettua hanketta koskevan valtionavun enimmäismäärää. Valtionapu ei kuiten-

kaan saa ylittää 90 prosenttia hyväksyttävistä kustannuksista. Työllisyysmäärärahoista myönnetty valtionapu otetaan huomioon erityissännösten perusteella myönnettävän valtionavun vähennyksenä.

Hankkeisiin, jotka toteutetaan vaikeimmilla työttömyysalueilla voidaan sen lisäksi, mitä 1 momentissa on säädetty, osoittaa ylimääräistä valtionapua 20 prosenttia valtionavun perusteeksi hyväksyttävistä kustannuksista. Hankkeeseen tulevan valtion rahoituksen yhteismäärä ei kuitenkaan saa ylittää 90 prosenttia hyväksyttävistä kustannuksista. Ylimääräistä valtionapua ei oteta huomioon mahdollisesti myönnettävän muun valtionavun vähennyksenä.

Jos valtionavun enimmäismäärästä ei ole annettu 1 momentissa tarkoitettuja erityissäännöksiä tai -määräyksiä, työllisyysmäärärahoista myönnettävä valtionapu yhdessä muun valtionavun kanssa ei saa ylittää 75 prosenttia hankkeen hyväksyttävistä kustannuksista.

6 c §

Työllisyysmäärärahojen käyttämisen edellytyksenä 6 b §:ssä tarkoitettuihin hankkeisiin on, että valtionapuhankkeen suunnittelussa, toteuttamisessa ja valtionaputoiminnassa noudatetaan, mitä kunkin hankkeen osalta mahdollisesti on erikseen säädetty ja määrätty.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1986.

Hankkeisiin, joihin valtion työllisyysmäärärahoja on myönnetty ennen vuoden 1982 loppua, sovelletaan työllisyyslain 6 a §:ää sellaisena kuin se on tämän lain voimaantullessa. Hankkeisiin,

joihin valtion työllisyysmäärärahoja on myönnetty vuosina 1983—1985, sovelletaan työllisyyslain 2 a lukua sellaisena kuin se on tämän lain voimaantullessa.

Naantalissa 26 päivänä heinäkuuta 1985

Tasavallan Presidentti

MAUNO KOIVISTO

Työvoimaministeri *Urpo Leppänen*

Laki

työllisyyslain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

kumotaan 23 päivänä joulukuuta 1971 annetun työllisyyslain 2 a luku, *muutetaan* 6 a §, sellaisena kuin se on 10 päivänä heinäkuuta 1981 annetussa laissa (535/81), sekä *lisätään* lakiin uusi 6 b ja 6 c § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

6 a §

Työttömien työllistämiseksi tai työllisyyden turvaamiseksi työttömyyden uhatessa voidaan työllisyyden hoitoon osoitetuista valtion työllisyysmäärärahoista tulo- ja menoarvion perustelujen mukaisesti tarvittaessa osoittaa määrärahoja valtion virastoille ja laitoksille niiden tarpeisiin käytettäväksi sekä asianomaisille ministerioille valtionavun myöntämiseksi kunnille ja kuntainliitoille sekä valtioneuvoston päätöksen perusteella myös yhteisöille ja yksityisille. Kuitenkin myönnettäessä työllisyysmäärärahoista rahoitusta henkilöstön palkkaamiseen työvoimaviranomaiset myöntävät määrärahat työnantajille siten kuin siitä on erikseen säädetty tai määrätty.

Työllisyysmäärärahojen käyttämisen edellytyksenä on, että valtionapuhankkeen suunnitteluun, toteuttamiseen ja valtionaputoimintaan nähden noudatetaan, mitä siitä on erikseen säädetty tai määrätty. Työllisyysmäärärahoista myönnetty valtionapu otetaan huomioon myöhemmin mahdollisesti suoritettavan valtionosuuden tai -avustuksen vähennyksenä. Erityisen painavista syistä valtioneuvosto voi myöntää 1 momentissa tarkoitetuista määrärahoista lisäävustusta vaikeimmilla työttömyysalueilla, erityisesti alueellisen kehityksen edistämiseksi annetun lain (451/75) 4 §:ssä tarkoitetuilla kehitysalueiden ensimmäisellä vyöhykkeellä toteutettaviin rakennushankkeisiin, kuitenkin enintään 20 prosenttia valtionosuuteen tai -avustukseen oikeuttavista hyväksyttävistä kustannuksista ja enintään siten, ettei hankkeeseen tulevan valtionrahoituksen yhteismäärä ylitä 90 prosenttia hyväksyttävistä kustannuksista. Milloin

Ehdotus

6 a §

Työttömien työllistämiseksi tai työllisyyden turvaamiseksi voidaan valtion tulo- ja menoarviossa työllisyyden hoitoon osoitetuista työllisyysmäärärahoista osoittaa tai myöntää tulo- ja menoarvion perustelujen mukaisesti määrärahoja valtion virastoille ja laitoksille, kunnille ja kuntainliitoille sekä yksityisille ja yhteisöille rakentamista, kunnossapitoa, perusparannusta, laajentamista ja rakenteellisesti uudelleen järjestämistä koskeviin hankkeisiin tai muihin investointeihin siten kuin asetuksella tarkemmin säädetään sekä henkilöstön palkkaamiseen tai työttömälle maksettaviin korvauksiin siten kuin siitä on erikseen laissa tai asetuksessa säädetty tai muutoin määrätty taikka päätetty.

Työllisyysmäärärahoja ovat tulo- ja menoarviossa työvoimaministeriön hallinnonalan pääluokkaan osoitetut määrärahat, jotka on tarkoitettu työllisyyden edistämiseen ja työttömyyden torjuntaan.

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

90 prosentin kokonaismäärän, on lisäävustus liikaa myönnettyltä osalta palautetaan takaisin valtiolle. Lisäävustusta ei oteta huomioon vähennyksen laskettaessa muun valtionosuuden tai -avustuksen määrää.

Valtionavun osoittamisen edellytyksenä ministeriölle 1 ja 2 momentissa mainittuihin tarkoituksiin on, että ministeriö, jonka hallinnonalaan asia kuuluu, on kirjallisesti ilmoittanut puoltavansa valtionavun osoittamista.

6 b §

Työllisyysmäärärahoista myönnettävä valtionapu rakentamista, kunnossapitoa, perusparannusta, laajentamista, rakenteellisesti uudelleen järjestämistä tai muuta investointia koskevaan hankkeeseen ei saa yhdessä samaan kohteeseen suoritettavan muun valtionavun kanssa ylittää asianomaista valtionapuhanketta koskevissa erityissäännöksissä tai -määräyksissä säädettyä tai muutoin vahvistettua hanketta koskevan valtionavun enimmäismäärää. Valtionapu ei kuitenkaan saa ylittää 90 prosenttia hyväksyttävistä kustannuksista. Työllisyysmäärärahoista myönnetty valtionapu otetaan huomioon erityissäännösten perusteella myönnettävän valtionavun vähennyksenä.

Hankkeisiin, jotka toteutetaan vaikeimmilla työttömyysalueilla voidaan sen lisäksi, mitä 1 momentissa on säädetty, osoittaa ylimääräistä valtionapua 20 prosenttia valtionavun perusteeksi hyväksyttävistä kustannuksista. Hankkeeseen tulevan valtion rahoituksen yhteismäärä ei kuitenkaan saa ylittää 90 prosenttia hyväksyttävistä kustannuksista. Ylimääräistä valtionapua ei oteta huomioon mahdollisesti myönnettävän muun valtionavun vähennyksenä.

Jos valtionavun enimmäismäärästä ei ole annettu 1 momentissa tarkoitettuja erityissäännöksiä tai -määräyksiä, työllisyysmäärärahoista myönnettävä valtionapu yhdessä muun valtionavun kanssa ei saa ylittää 75 prosenttia hankkeen hyväksyttävistä kustannuksista.

6 c §

Työllisyysmäärärahojen käyttämisen edellytyksenä 6 b §:ssä tarkoitettuihin hankkeisiin on, että valtionapuhankkeen suunnittelussa, toteuttamisessa ja valtionaputoiminnassa noudatetaan, mitä kunkin hankkeen osalta mahdollisesti on erikseen säädetty ja määrätty.

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

2 a luku

(2 a luku kumotaan)

Työllisyysmäärärahojen käyttömenettely

15 a §

Työttömien työllistämiseksi tai työllisyyden turvaamiseksi työttömyyden uhatessa voidaan työllisyyden hoitoon osoitetuista valtion työllisyysmäärärahoista tulo- ja menoarvion perustelujen mukaisesti tarvittaessa osoittaa tai myöntää valtion virastoille ja laitoksille, kunnille ja kuntainliitoille sekä yhteisöille ja yksityisille määrärahoja rakentamista, perusparannusta, laajentamista tai rakenteellisesti uudelleen järjestämistä koskeviin hankkeisiin siten kuin tämän luvun 15 b—15 e §:ssä säädetään sekä henkilöstön palkkaamiseen siten kuin tämän luvun 15 f §:ssä säädetään.

15 b §

Työllisyysmäärärahoja voidaan osoittaa valtion virastoille ja laitoksille niiden omiin tarpeisiin käytettäväksi.

Silloin kun sen toiminnan, johon 15 a §:ssä tarkoitettu hanke kuuluu, johtaminen, kehittäminen, avustaminen tai valvonta on toimintaa koskevien erityissäännösten tai -määräysten nojalla tietyn valtion viraston tai laitoksen tehtävänä, työllisyysmäärärahoja voidaan osoittaa asianomaiselle ministeriölle valtionavun myöntämiseksi valtionavun hakijalle. Vastaavasti voidaan myös sellaiselle ministeriön alaiselle virastolle tai laitokselle, joka erityissäännösten tai -määräysten perusteella voi myöntää valtionapua 15 a §:ssä tarkoitettuun hankkeeseen, osoittaa työllisyysmäärärahoja valtionavun myöntämiseksi sanotunlaiseen hankkeeseen.

Muissa kuin 2 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa työllisyysmäärärahoista voidaan myöntää valtionapua suoraan valtionavun hakijalle.

15 c §

Työllisyysmäärärahoista myönnetty valtionapu yhdessä samaan tarkoitukseen suoritettavan muun valtionavun kanssa ei saa ylittää asianomaista valtionapuhanketta koskevista erityissäännöksissä tai -määräyksissä säädettyä tai muutoin vahvistettua hanketta koskevan valtionavun enimmäismäärää.

Vaikeimmilla työttömyysalueilla toteutettaviin hankkeisiin voidaan 1 momentissa säädetystä poiketen myöntää ylimääräistä valtionapua enintään

*Voimassa oleva laki**Ehdotus*

20 prosenttia valtionavun perusteeksi hyväksyttävistä kustannuksista. Hankkeeseen tulevan valtionrahoituksen yhteismäärä ei kuitenkaan saa ylittää 90 prosenttia hyväksyttävistä kustannuksista. Ylimääräistä valtionapua ei oteta huomioon mahdollisesti myönnettävän muun valtionavun vähennyksenä.

Jos valtionavun enimmäismäärästä ei ole annettu erityissäännöksiä tai -määräyksiä, työllisyysmäärärahoista myönnettävä valtionapu yhdessä muun valtionavun kanssa ei saa ylittää 75 prosenttia hankkeen hyväksyttävistä kustannuksista.

15 d §

Työllisyysmäärärahojen käyttämisen edellytyksenä on, että valtionapuhankkeen suunnitteluun, toteuttamiseen ja valtionaputoimintaan nähden noudatetaan mitä kunkin hankkeen osalta on erikseen säädetty tai määrätty.

Työllisyysmäärärahan osoittamisen edellytyksenä on, että se virasto tai laitos, jolle määräraha osoitetaan, on antanut asiasta kirjallisen puoltavan lausunnon tai tehnyt esityksen määrärahan osoittamisesta. Lausunto on annettava viipymättä.

15 e §

Jos myöhemmin käy ilmi, että työllisyysmäärärahoista myönnetyn rahoituksen ja muun valtionrahoituksen yhteismäärä ylittää tässä laissa säädetyn enimmäismäärän, on liikaa myönnetty osa palautettava valtiolle. Valtionavun myöntänyt viranomais voi määrätä valtionavun tai sen osan maksettavaksi takaisin joko kokonaan tai osaksi myös silloin, kun valtionavun suorittamiseksi on annettu virheellisiä tai erehdyttäviä tietoja taikka valtionapu on muutoin myönnetty perusteettomasti tai valtionavun suorittamiseen liitettyjä ehtoja ei ole noudatettu.

Palautettavalle valtionavulle on suoritettava 12 prosentin korko sen kuukauden alusta, jona valtionapu on maksettu. Palautettavaksi määrätylle valtionavulle korkoineen on suoritettava viivästyskorkoa 16 prosenttia palautuspäätöksessä määrätystä takaisinmaksupäivästä.

15 f §

Työnantajille voidaan henkilöstön palkkaamiseen osoittaa tai myöntää työllisyysmäärärahoja siten kuin siitä on erikseen laissa tai asetuksessa säädetty tahi muutoin määrätty.

Voimassa oleva laki

Ehdotus

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1986.

Hankkeisiin, joihin valtion työllisyysmäärärahoja on myönnetty ennen vuoden 1982 loppua, sovelletaan työllisyyslain 6 a §:ää sellaisena kuin se on tämän lain voimaantullessa. Hankkeisiin, joihin valtion työllisyysmäärärahoja on myönnetty vuosina 1983—1985, sovelletaan työllisyyslain 2 a lukua sellaisena kuin se on tämän lain voimaantullessa.

Asetus

työllisyysasetuksen muuttamisesta

Annettu Helsingissä päivänä kuuta 1985

Työvoimaministerin esittelystä muutetaan 23 päivänä joulukuuta 1971 annetun työllisyysasetuksen 1 a luku seuraavasti:

1 a luku

Työllisyysmäärärahojen käyttömenettely

6 a §

Työllisyysmäärärahoja osoitetaan valtion virastoille ja laitoksille niiden omiin tarpeisiin käytettäväksi.

Määrärahojen osoittamisen edellytyksenä on, että hanke on tarpeellinen ja sen toteuttamisen ajankohta perusteltu työllisyyden hoidon lisäksi myös toiminnallisin näkökohdin sekä että hankkeen suunnitelmat ja kustannukset käsitellään asianmukaisessa järjestyksessä ja niitä voidaan pitää hyväksyttävänä.

6 b §

Silloin kun erityissäännösten tai -määräysten nojalla joku valtion virasto tai laitos voi myöntää rakentamista tai kunnossapitoa tahi perusparanusta, laajennusta tai rakenteellisesti uudelleen järjestämistä taikka muuta investointia koskevaan hankkeeseen valtionapua, työllisyysmäärärahoja voidaan osoittaa tälle virastolle tai laitokselle valtionavun myöntämiseksi valtionavun hakijalle.

Muihin kuin 1 momentissa tarkoitettuihin hankkeisiin työllisyysmäärärahoista voidaan myöntää valtionapua suoraan valtionavun hakijalle.

6 c §

Työllisyysmäärärahan osoittamisen edellytyksenä 6 b §:n 1 momentissa tarkoitettuihin hankkeisiin on, että se virasto tai laitos, jolle määräraha osoitetaan, on antanut asiasta kirjallisen puoltavan lausunnon tai tehnyt esityksen määrärahan osoittamisesta. Jos lausunnossa ei ole puollettu määrärahan osoittamista, niin määrärahan osoittamisen edellytyksenä on, että valtioneuvosto katsoo osoittamisen tarpeelliseksi työvoimaministeriön alistettua asian sen ratkaistavaksi.

Lausunnossa tai esityksessä viraston tai laitoksen on esitettävä, kun valtioavun hakija on muu kuin elinkeinotoimintaa harjoittava yhteisö tai yksityinen,

1) onko hanke tarpeellinen ja onko toteuttamisen ajankohta perusteltu myös toiminnallisin näkökohdin;

2) hankkeen työllisyysvaikutukset;

3) hankkeesta valtiolle, kunnille ja kuntainliitoille aiheutuva henkilöstön sekä käyttökustannusten ja muiden kustannusten lisäys ja valtion rahoitus niihin;

4) hankkeen suunnitteluvalmius sekä se, voidaan suunnitelmia ja kustannuksia pitää hyväksyttävänä; sekä

5) voidaan hankkeen suunnitteluun, toteuttamiseen ja valtionaputoimintaan nähdenoudattaa, mitä siitä on erikseen säädetty tai määrätty.

Milloin hakijana on elinkeinotoimintaa harjoittava yhteisö tai yksityinen, on viraston tai laitoksen lausunnossa tai esityksessä esitettävä

1) hankkeen työllisyysvaikutukset;

2) hankkeen suunnitteluvalmius sekä se, voidaan suunnitelmia ja kustannuksia pitää hyväksyttävänä;

3) voidaan hakijalla katsoa olevan jatkuvan kannattavan toiminnan edellytyksiä;

4) tiedot hakijan kolmen edellisen vuoden aikana mahdollisesti saamasta valtionavusta ja muusta julkisesta rahoituksesta; sekä

5) voidaan hankkeen suunnitteluun, toteuttamiseen ja valtionaputoimintaan nähdenoudattaa, mitä siitä on erikseen säädetty ja määrätty.

6 d §

Jos ministeriön tai keskusviraston alainen virasto tai laitos voi 6 b §:n 1 momentissa tarkoitettujen erityissäännösten tai -määräysten perusteella myöntää valtionapua 6 b §:n 1 momentissa tar-

koitettuun hankkeeseen, sen työvoimapiiriin toimisto, jonka toimialueella hanke on tarkoitus toteuttaa, osoittaa työllisyysmäärärahan virastoille tai laitoksille valtionavun myöntämiseksi hakijalle työvoimaministeriön piiritoimistolle osoittaman määrärahan rajoissa. Työvoimapiiriin toimiston on noudatettava työvoimaministeriön vahvistamia perusteita määrärahoja osoittaessaan.

Jos 6 b §:n 1 momentissa tarkoitettujen erityissäännösten tai -määräysten perusteella valtionavun myöntää ministeriö tai keskusvirasto, työvoimaministeriö osoittaa työllisyysmäärärahan sille valtionavun myöntämiseksi hakijalle.

Muissa kuin 1 ja 2 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa työvoimaministeriö myöntää valtionavun 6 b §:ssä tarkoitettuun hankkeeseen suoraan hakijalle. Työvoimapiiriin toimisto voi kuitenkin myöntää valtionavun suoraan hakijalle, jos valtionapua ei myönnetä samaan hankkeeseen enemmän kuin 500 000 markkaa.

6 e §

Jos myöhemmin käy ilmi, että työllisyysmäärärahoista työllisyyslain 6 b §:n mukaisesti myönnetyn rahoituksen ja muun valtionrahoituksen yhteismäärä ylittää työllisyyslaissa säädetyn enimmäismäärän, on liika myönnetty osa palautettava valtiolle. Valtionavun myöntänyt viranomainen voi määrätä valtionavun tai sen osan maksettavaksi takaisin joko kokonaan tai osaksi myös silloin, kun valtionavun suorittamiseksi on annettu virheellisiä tai erehdyttäviä tietoja taikka valti-

onapu on muutoin myönnetty perusteettomasti tai valtionavun suorittamiseen liitettyjä ehtoja ei ole noudatettu.

Palautettavalle valtionavulle on suoritettava 12 prosentin vuotuinen korko sen kuukauden alusta, jona valtionapu on maksettu palautuspäätöksessä määrättyyn takaisinmaksupäivään saakka. Palautettavaksi määrättylle valtionavulle korkoineen on suoritettava viivästyskorkoa 16 prosenttia päätöksessä määrätystä takaisinmaksupäivästä.

6 f §

Jos valtionapu havaitaan myönnetyn työllisyyslain 6 b §:n 3 momentissa tarkoitettuihin hankkeisiin yli 75 prosenttia hankkeen hyväksyttävistä kustannuksista, on tämän havainneen viranomaisen välittömästi ilmoitettava asiasta 6 e §:n 1 momentissa tarkoitettulle työllisyysmäärärahoista valtionavun myöntäneelle viranomaiselle viimeksi mainitun säännöksen mukaisia toimenpiteitä varten.

Edellä 1 momentissa säädetyllä tavoin on myös meneteltävä, jos työllisyyslain 6 b §:n 1 momentin mukainen valtionavun enimmäismäärä on ylitetty tai ylimääräistä valtionapua, josta on säädetty työllisyyslain 6 b §:n 2 momentissa, on myönnetty yli tuossa säännöksessä säädetyn määrän.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammi-kuuta 1986.